

Ози, Whiplash

Marty Friedman е роден на 8 декември, 1968 година в Мериленд, САЩ. Като самоук китарист, в тийнейджърската си възраст той създава последователно групите Deuce и Hawaii, с които са и неговите първи професионални, музикални изяви. През 1986 година заедно с китариста Jason Becker сформира хеви/спийд групата Sasorponu, с която издава два албума - "Speed Metal Symphony" (1987) и "Go Off!" (1988). Групата се разпада (1989), а Friedman се явява на прослушване за китарист в Megadeth. Първоначално е отхвърлен от Dave Mustaine заради разноцветната си коса, но впоследствие става член на групата. Това се случва през 1990 година, а в следващото десетилетие Marty Friedman ще запише 5 студийни албума с Megadeth - "Rust in Peace" (1990), "Countdown to Extinction" (1992), "Youthanasia" (1994), "Cryptic Writings" (1997) и "Risk" (1999). Това е и най-успешният период в историята на групата - през тези десет години Megadeth реализират продажби от над 10 милиона копия, свирят на най-големите и престижни фестивали в света ("Rock In Rio", "Woodstock" и др.), получават 5 номинации за наградата "Grammy", а Friedman се превръща във всеобщ любимец на феновете на групата. През 2000 година той напуска Megadeth, за да се концентрира върху соло кариерата си. Оттогава до сега има издадени 9 соло албума и гост-участия в множество музикални проекти. Поради изключителния си интерес към японската музика се премества в Япония, където живее и до днес.

Metal Katehizis: Здравей и добре дошъл в България! Как върви турнето ти до момента?

Marty Friedman: Супер! Многократно по-добре, отколкото самият аз очаквах. Групата ми се справя страхотно и хората я харесват. Свирим много неща, които никога преди това не сме изпълнявали на живо, и аз лично съм изключително доволен от това турне.

До момента не си гостувал у нас. Какви са очакванията ти от твоя първи концерт в България и от българските ти фенове?

В Япония има много известен йогурт, който се казва "Български йогурт". Затова и хората от там ме питат: "Как е истинският български йогурт?". Е, аз все още не съм го опитал, но пък до този момент се насладих на страхотна храна. Освен това тук е изключително красиво. Когато пристигнахме с автобуса от... даже вече не помня откъде точно дойдохме, пътуването ни мина прекрасно.

Насладихме се на красиви, зелени поляни, синьо небе и страхотната ви природа. Всички хора, с които успях да се срещна до момента, са невероятни и съм сигурен, че концертът ще бъде супер.

От доста дълги години ти живееш и работиш в Япония. Няма как да не те попитам каква е ситуацията в момента там след опустошителното земетресение и проблемите с атомната електроцентрала във Фукушима?

Изключително страшно е! Хората са много изплашени. Изпаднали са в параноя. Ситуацията е доста лоша.

Всъщност, каква бе причината да напуснеш САЩ и да отидеш да живееш в Япония? И как се чувства един американец в страна като Япония?

Преместих се в Япония, защото имаше период в живота ми, в който слушах японска музика. През цялото време се бях отдал само на това и на нищо друго. И в един момент си казах: "Ако искам да творя подобна музика и да се потопя в японския музикален свят, то трябва да отида там." Това и направих. Що се отнася до втората част на въпроса ти, аз съм си истински американец и се чувствам точно като такъв. Обичам страната си. Но си мисля, че повече американци трябва да преживеят това усещане, което преживях аз. Да отидат в други страни и да видят как се живее там и колко хубаво е в тях. Защото имам усещането, че доста американци си казват: "О, Америка е най-добрата страна за живеене, затова нямам причина да ходя където и да е било другаде." Но мога да ти кажа, че в ресторанта, който се намира на отсрещната страна на улицата и в който вечерях снощи, правят много по-добра пица, отколкото в Америка. Доста отдавна не ми се беше случвало да ям толкова вкусна пица. По принцип, тук имате чудесна храна, невероятни хора, красиви жени - аз виждам всичко това. Така че, хубави места за живеене има из целия свят. И ми се иска повече американци да разберат това нещо. Да отидат и да поживеят за някакъв период от време на различно място. Да речем, за около половин или една година. Да се почувстват като граждани на света.

Ако трябва да направиш едно сравнение между рок феновете в Япония и Европа, какво би било то? По какво си приличат и по какво се различават?

В Япония феновете слушат много съсредоточено музиката. И чак когато песента свърши, вдигат някакъв шум. В Европа и Америка публиката вдига шум през цялото време, което донякъде "покрива" грешките, които музикантите правят, ха-ха-ха! В Япония такова нещо не може да ти се случи - никой няма да "покрие" грешките ти и те ще се чуят от всеки в залата.

Миналата година ти издаде деветия си студийен албум "Bad D.N.A." в Япония. Кажи ни няколко думи за него - с какво той е по-различен от останалите ти творби?

Да, албумът излезе миналата година. В него се представя моето свирене на китара по възможно най-модерния и съвременен начин. За жалост, към настоящия момент този диск не е издаден в Европа. Последното нещо, което издадох на Стария континент, е "Токуо Jukebox" - в този албум

събрах най-любимите ми японски песни и мелодии, които преаранжирах, за да звучат като композиции на Marty Friedman. И тази вечер ще чуете доста от тях.

Навремето включваше и доста вокали в соловите си албуми, но напоследък не го правиш и записваш само инструментали. Защо?

Защото съм много придирчив винаги, когато става въпрос за вокали. И ако трябва да съм честен с теб, по принцип не си падам по тях. Особено когато става въпрос за тежка и агресивна музика. Според мен, ако свириш нещо подобно, единственият тип вокали, които биха паснали, са тези от дет или хеви метъла. А на мен това не ми харесва. Не обичам високото пеене или ниските, грачещи гласове. Звучат ми като от филмче на Уолт Дисни. Като някакви чудовища. Ако срещна певец, чийто глас наистина ми допада, с удоволствие бих работил с него. Харесвам вокалиста на Metallica - той притежава най-добрия глас в метъл музиката изобщо.

Може ли да ни кажеш по няколко думи за всеки един от членовете на Marty Friedman Band.

Да, разбира се. Takayoshi Ohmura е нашият китарист. Той е доста зает, когато е в Япония, защото е много популярен там и има много фенове. Напомня ми за Jason Becker. Начинът му на свирене е безупречен. И което е най-важното - може да изсвири абсолютно всичко, което поискам от него. Моята музика е на моменти доста странна и перверзна. В музикалния смисъл на това определение. Тя не е нещо, на което може да те научи твоят учител по китара, примерно. И поради тази причина доста трудно намирам хора, които могат да свирят с мен. Takayoshi Ohmura е точно такъв тип китарист и затова си пасваме.

Басистът ни се казва Ryota Yoshinari. Той е вероятно перфектният басист за мен. Много е трудно някой да ме следва, докато свиря, и същевременно да го прави опростено. Повечето хора си мислят, че ако трябва да свирят на бас китара с мен, то задължително трябва да е по някакъв усложнен начин. А аз мразя това. Падам си по опростеното свирене на бас. Рок, в най-чистия му вид. Както е при The Ramones, да речем. За жалост, доста често се получава така, че басистите, които свирят по този начин, не могат да следват моето свирене. Ryota е точно това, което аз търсех - пасва на моята музика и свири опростено.

Барабанистът ни е Mitsuru Fujisawa. Той е като някакъв маниак от друга планета! И точно от такъв човек имам нужда. Някой, който да е малко луд, когато е зад барабаните. Защото дори и моята музика може понякога да бъде скучна. В такива моменти трябва да предложиш на публиката нещо различно и вълнуващо. А когато зад гърба си имаш барабанист, който забавлява зрителите, на тях няма как да им доскучее.

Японците са известни с това, че се концентрират доста върху нещата, които вършат. Стриктни и старателни са. Дали тези им качества те улесняват, когато се налага да търсиш правилния човек за групата си?

Всъщност, тези японски качества правят живеенето ми в Япония по-лесно. Защото аз самият съм такъв тип човек - когато става въпрос за работата ми, аз се концентрирам изцяло. Извън нея съм един идиот. Не правя нищо. Мързеливо копеле съм, ха-ха-ха! Но стане ли въпрос за музика се концентрирам почти до лудост. Много от японците работят точно по този начин. Не само в музикалните среди, а във всяка област. Затова в Япония за мен е доста подходящо да живея. И въпреки това, дори и там за мен е трудно да намирам подходящите музиканти.

Това ли са нещата, които те доближават до японската култура и начин на живот?

Да, така си мисля. Харесвам тяхната култура, тяхната музика, но начинът, по който японците работят, ми допада най-много. Стриктни, фокусирани в работата си. Много отговорни. Това представляват те.

Няма как да не ти задам и няколко въпроса, свързани с участието ти в Megadeth. Ти беше член на групата в продължение на 10 години и записа с нея 5 студийни албума. С какво ще запомниш участието си там? Кой е най-хубавият и най-лошият ти спомен от този период?

Нямам каквито и да е било лоши спомени от тези десет години. Напротив - повечето неща, които са останали в съзнанието ми, са прекрасни! Много страхотни концерти, примерно. Свирихме на фестивала "Rock In Rio" пред 140 000 души! Бяхме на сцената на напълно разпродадената "Madison Square Garden". Усещането да си в група, която свири убийствено всяка вечер, е много хубаво.

Dave Ellefson се върна в Megadeth след 8-годишно отсъствие. Възможно ли е същото да се случи и с теб някой ден?

Доста сериозно се съмнявам в това. Нямам желание да правя подобна стъпка. Не мисля, че ми се иска да правя нещо различно от това, с което се занимавам в момента. Никога не казвам "никога" и нямам никакви лоши чувства към момчетата в групата. Не можеш да знаеш какво ще ти поднесе бъдещето, но сега нямам никакви интереси и желания за нещо подобно.

Ако трябва да избереш най-добър албум и песен на Megadeth с твое участие, кои биха били те?

Нямам никаква идея, приятел. Абсолютно никаква. Харесвам ужасно много неща от всичките тези албуми. Е, ако все пак трябва да посоча една песен, бих се спрял на едно парче от "Youthanasia", което страшно много ми харесва - "I Thought I Knew It All". Това е една от любимите ми песни на Megadeth. Звучи страхотно, когато я слушаш силно.

Доколкото ми е известно, имаш голяма колекция от китари. Коя ти е най-любимата? С коя обичаш най-много да свириш?

Да, вярно е, имам много китари. Но нямам любима сред тях. Не ги колекционирам заради самото колекциониране, а защото искам да имам много страхотни китари. Не съм голям китарен фен. Свирия на абсолютно всичко. Ако сега ти ми дадеш някаква китара, аз ще започна веднага да свирия на нея.

Поне любима марка?

Не. Свирил съм с много различни марки през цялата си кариера. Тази вечер примерно, ще свирия с "PRS". Това са прекрасни китари, но аз харесвам и "Gibson", "Jackson", "Ibanez" - всичките са страхотни.

Имаш 27 златни и платинени плочи, 5 номинации за наградата "Grammy", свирил си на фестивала "Rock In Rio" пред 140 000 зрители, изнасял си концерти пред разпродадени зали и стадиони (включително и "Madison Square Garden") по цял свят, бил си хедлайнер на фестивала "Woodstock" през 1999 година и какво ли още не. Останало ли е все още нещо, което да искаш да постигнеш?

Разбира се. Искам утре да свирия по-добре, отколкото го правя днес. Това е всичко, което ме интересува. Нещата, които изброи, са чудесни. Като бях дете, все си повтарях: "Искам да свирия на

"Rock In Rio"! Искам да свиря на "Rock In Rio"! Всъщност, важното нещо е да се опитваш да ставаш все по-добър в онова, което вършиш. Ако продължавам да го правя, всичките тези успехи ще си дойдат по един съвсем естествен начин. И не защото съм някакъв изключителен китарист. Това се случва с всеки - продължаваш ли да се стараеш в това, което вършиш, няма как да не станеш по-добър и няма как да не постигнеш определени успехи.

Какво можем да очакваме в близко бъдеще от Marty Friedman?

В момента записвам албум, който ще се казва "Токуо Jukebox - 2". Почти съм приключил работата си по него. Много съм доволен от резултата и се вълнувам доста от предстоящото излизане на диска.

Благодаря ти за това интервю. Накрая би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"? Част от тях със сигурност ще бъдат довечера на твоя концерт.

Много съм развълнуван от първото си идване в България. Гостуването ми тук е специално за мен по две причини. Първата е, че аз съм бил на много места по света, но тук не съм идвал никога. А втората, че съм дошъл, за да ви представя моята музика. Правил съм много неща с различни групи и изпълнители, бил съм на стотици места, но днес съм в България, в София, със собствената си музика. Това е много специално начало за мен. Надявам се, че на хората ще им хареса моето шоу и ще поискат да дойда отново.

